

За завісою часу

Вілліам Марріон Брангам

За завісою часу

Якось уранці я лежав на своєму ліжку. І я був. . .іще спав, і мені снилося, що Йосип хворів, і я узяв його, щоб помолитися за нього. І коли я прокинувся, то почувався дуже пригніченим. Я промовив: “Отже, можливо, Йосип має захворіти”.

І я подивився, і переді мною проходить така невеличка темна тінь, начебто як коричневого кольору. І, здавалося, неначе то був я. І я спостерігав за цим. А позаду стояв Хтось білий, і це був Він. Я поглянув на свою жінку, подивитися, чи прокинулася вона, щоб я міг показати їй, вона змогла б побачити це видіння. Але вона спала.

Я промовив: “О-о, мені так шкода, Господи. Але, таким було моє життя. Тобі доводилося підштовхувати мене у всьому, що я робив. Кожного разу, коли щось ставалося, я думав, що це робив Ти. І я усвідомлюю, що то сатана намагався втримати мене від цього”. Я промовив: “Якби Ти міг просто лише вести мене”. І коли я поглянув, то побачив найвродливіше обличчя чоловіка, яке я коли-небудь бачив. Він стояв попереду мене, дивлячись назад. Він підняв Свою руку та взявся за мою руку і почав рухатися в *цьому* напрямку. Видіння залишило мене. Минулого недільного ранку, я був, піднявся дуже рано. Це було в суботу, це видіння. На. . .

Постійно непокоївся, я постійно думав про смерть. Вона, оскільки мені п’ятдесят, це, мій час вже не. . .не думаю, що залишилося ще так багато. І я цікавився, яким я

буду в тій теофанії, у небесному тілі. “Чи не станеться так, що я побачу своїх дорогих друзів і, скажімо, ось поруч пропливає біла хмаринка, і скажу: ‘Це Брат Невілл’, — або, він не зможе промовити: ‘Привіт, Брате Брангаме’? І коли Ісус прийде, тоді я знову стану людиною”. Я часто думав так.

Мені снилося, що я був на Заході. І я проходив через невеличке заросле полином місце, і моя жінка була зі мною, і ми разом ловили форель. І я зупинився, і—і відкрив ворота. І небеса були дуже чудові. Вони не мали такий вигляд, який вони мають тут, над цією долиною. Там була блакить, і чудові білі хмаринки. І я промовив до жінки, я сказав: “Нам слід вже давно бути там, люба моя”. Вона відповіла: “Заради дітей ми маємо перебувати тут, Біллі”. Я промовив: “Це є. . .” І я прокинувся.

Я подумав: “Мені так багато сниться! Я хотів би знати, чому?” І я поглянув, і вона лежала поруч зі мною.

І я прилаштувався на свою подушку, як це роблять багато хто з вас, поклав свою голову на бильце ліжка, і поклав свої руки позаду себе. І я лежав там ось *так*. І я промовив: “Отже, я просто хотів би довідатися, яким він буде, цей інший бік. Мені вже п’ятдесят, та я ще нічого не зробив. Якщо тільки я можу в чомусь допомогти Господеві, бо я розумію, що я не буду смертним. Принаймні половина мого віку вже минула, або більше ніж половина. Якщо я проживу стільки, скільки мої родичі, все ж таки половина мого життя вже позаду”. І я озирнувся. І я все ще лежав там, вже думаючи вставати. Було близько сьомої ранку. Я

промовив: “Я думаю, що піду до церкви цього ранку. Якщо в мене не все гаразд з голосом, я з задоволенням послухаю проповідь Брата Невілла”.

Отож, я промовив: “Ти не спиш, кохана?” Але вона спала дуже міцно.

І я не хочу, щоб ви прогавили це. Це перемінило мене. Я вже не можу бути тим самим Братом Брангамом, яким був раніше.

І я поглянув. І чув, як Щось повторювало: “Ти ще тільки почав. Продовжуй боротьбу. Просто пробивайся далі”.

Я струснув головою. Я подумав: “Ну, мені, мабуть, це просто подумалося”. Ви знаєте, люди можуть просто щось науявляти собі. І я промовив: “Мені, мабуть, просто уявилося це”.

Воно сказало: “Продовжуй боротьбу. Продовжуй. Продовжуй”.

Я промовив: “Можливо, це я сам сказав”. І я міцно стиснув зуби та поклав руку собі на уста.

І ось Це прийшло знову, сказало: “Просто пробивайся далі. Якби ти тільки знав, що знаходиться в кінці дороги!”

І це було немовби я чув Грема Снеллінга чи когось, хто співав цю пісню, ось таку. Її співають тут, Анна Мей та всі ви.

Мені тоскно й сумно, і я хочу побачити Ісуса.

Я бажав би почути, як дзвенять ті дзвіночки.

Це осяє мій шлях та щезнуть всі
страхи.

Господи, дозволь мені зазирнути за
завісу часу.

Ви чули, як її співають тут в церкві.

І я почув, як Щось промовило: “Чи ти хотів би
зазирнути туди за завісу?”

Я відповів: “Це дуже допомогло б мені”.

І я поглянув. В один момент, я... За один подих я
перенісся до невеличкого місця, що було розташоване
навскіс. Я кинув погляд назад, і там я був також, лежав
на ліжку. І я промовив: “Діється щось дивне”.

Отож, я не бажав би, щоб ви переповідали це. Це
перед моєю церквою, інакше кажучи, перед моїми
вівцями, котрих я є пастором. Так чи інакше, чи
перебував я у цьому тілі, чи ні, чи це було перенесення,
це не було схоже на будь-яке видіння, що я мав досі. Я
міг дивитись Туди, і я міг дивитись сюди.

І коли я дістався того Місця, я ще ніколи не бачив
такої кількості людей, що бігли, волаючи: “О-о, наш
любий брате!”

І я поглянув. І молоді жінки, можливо, віком трохи
старші двадцяти років, від вісімнадцяти до двадцяти,
вони обхоплювали мене руками та вигукували: “Наш
любий брате!”

Ось підходять молоді чоловіки, у розквіту юнацької
сили. І їхні очі сяють та виглядають неначе зірки

темної ночі. Їхні зуби білосніжні, неначе перлини. І вони кричали, та обіймали мене, та вигукували: “О-о, наш любий брате!”

І я зупинився, і я поглянув. І я був молодий. Я кинув погляд назад на своє старе тіло, що лежало там, з моїми руками за головою. І я промовив: “Я не розумію цього”.

І ті молоді жінки обхоплювали мене своїми руками. Отже, я розумію, що тут змішана аудиторія, і я кажу це з лагідністю та добросердечністю Духа. Не може бути такого, щоб чоловік обіймав жінку та нічого не відчував; але Там не було цього. Там не було ані вчора, ані сьогодні. Вони не втомлювалися. Вони були... Я ніколи за все своє життя не бачив таких вродливих жінок. Їхні коси досягали їхньої талії; довгі спідниці довжиною до п'ят. І вони просто міцно обіймали мене. Це не були навіть такі обійми, якими моя рідна сестра, що зараз тут, обійняла б мене. Вони не цілували мене, і я не цілував їх. Це було щось таке, що мені—мені не вистачить словника, я не можу підібрати слів. Слово “Досконалість” не підійде. “Чудово” навіть і близько не зрівняється із цим. Це було щось таке, що я ніколи... Ви просто маєте бути Там.

І я поглянув у *цей* бік та в *той* бік. А вони все підходили, тисячами. І я промовив: “Я не розумію цього”. Я сказав: “Отже, вони...”

І ось підійшла Хоуп. То була моя перша дружина. Вона підбігла, та не стала говорити: “Мій чоловіче”. Вона промовила: “Мій любий брате”, — і тоді вона обійняла мене. Там поруч стояла іще одна жінка, що

обіймала мене, і потім Хоуп обійняла цю жінку; та кожного. І я подумав: “О-о, це має бути щось інше. Це не може бути... Тут щось...” Я подумав: “О-о, чи захочу я знову коли-небудь повернутися назад до того старого трупу?”

І тоді я озирнувся. Я подумав: “Що це?” І я виглядав дійсно добре. І я—я промовив: “Я—я не можу цього зрозуміти”. Але Хоуп, здавалося, була немовби як, о-о, почесна гостя. Вона не відрізнялася, але просто була немовби як почесна гостя.

І тоді я почув Голос, що промовляв до мене, що був у тій кімнаті, промовив: “Це те, що ти проповідував — Святий Дух. Це є досконала Любов. І ніщо не зможе ввійти Сюди без Цього”.

Я більше ніж коли-небудь у своєму житті переконаний, що це потребує досконалої Любові, щоб увійти Туди. Там не було ніяких ревностей. Там не було ніякої втоми. Там не було смерті. Хвороба не могла Там перебувати. Смертність; взагалі не може—не може зробити вас старими. І це... Вони не плакали. Там перебувала сама тільки радість.

“О-о, мій любий брате!” І вони підняли мене та поставили мене на величезне високе місце.

Я подумав: “Це мені не сниться. Я дивлюсь назад на своє—своє тіло, що лежить на ліжку”.

І вони поставили мене там. І я промовив: “О-о, я не повинен тут стояти”.

І ось підходять чоловіки та жінки, з обох боків, просто в розквіті своєї юності, вигукують. І одна жінка стояла там, і вона виголосила: “О-о, мій любий брате! О-о, ми такі щасливі бачити тебе Тут”.

Я сказав: “Я не розумію цього”.

І тоді той Голос, що промовляв з-над мене, сказав: “Ти знаєш, в Біблії написано, що ‘Пророки зберуться зі своїм народом’”.

І я сказав: “Так. Я пам’ятаю це у Писаннях”.

Сказав: “Отже, це коли ти побачиш свій народ”.

Я промовив: “В такому разі вони будуть справжніми, і я зможу доторкнутися до них”.

“О-о, так”.

Я сказав: “Але ж тут мільйони. Не може ж бути стільки Брангамів”.

І той Голос сказав: “Вони не є Брангами. Вони є твоїми наверненими. Вони є тими, кого ти привів до Господа”. І сказав: “Деякі з тих жінок там, про котрих ти думав, що вони такі вродливі, їм було більше ніж дев’яносто років, коли ти привів їх до Господа. Недивно, що вони кричать: ‘Наш любий брате!’”

І вони вигукнули, раптом, сказали: “Якби ти не вирушив, ми не були б Тут”.

Я озирнувся. Я подумав: “Так, я не розумію цього”.

Я сказав: “А де ж Ісус? Я хочу побачити Його, так сильно”.

Вони сказали: “Зараз Він знаходиться трохи вище, просто уверх, он *туди*”. Сказали: “Одного дня Він прийде до тебе. Розумієш?” Сказали: “Тебе було послано як керівника. І Бог прийде. І коли Він прийде, Він судитиме тебе згідно того, чому ти навчав їх, по-перше, чи ввійдуть вони, чи ні. Ми ввійдемо згідно з твоєю наукою”.

Я промовив: “О-о, я дуже радий. А Павло, чи має він пройти через це? Чи має Петро пройти через це?”

“Так”.

Я сказав: “В такому разі я проповідував кожне Слово, яке вони проповідували. Я ніколи не відхилявся від Нього ані туди, ані сюди. Де вони христили в Ім’я Ісуса Христа, я робив так само. Де вони вчили хрищенню Духом Святим, я теж навчав цьому. Все, чому вони навчали, я робив так само”.

І ті люди вигукнули та сказали: “Ми знаємо це. І ми знаємо також, що одного дня ми разом з тобою повернемося на землю”. Сказали: “Ісус прийде, і тебе буде суджено за тим Словом, що ти його нам проповідував. І тоді, якщо тебе буде прийнято до того часу, з якого ти будеш, — і промовили, — тоді ти представиш нас Йому, як здобич твого служіння”. Сказали: “Ти підведеш нас до Нього, і, всі разом, ми повернемося на землю, щоб жити вічно”.

Я спитав: “Чи маю я повертатися тепер назад?”

“Так. Але пробивайся далі”.

Я поглянув. І скільки можна було сягнути оком, я бачив людей, що все йшли, бажали обійняти мене, вигукували: “Наш любий брате!”

І якраз тоді Голос промовив: “Всі, кого ти любив коли–небудь, та всі, хто коли–небудь любили тебе, Бог дав їх тобі Тут”. І я поглянув. І ось з’явився мій старий пес, підійшов ближче. Ось підійшов мій кінь, поклав свою голову мені на плече та заіржав. Пролунало: “Всі, кого ти любив коли–небудь, та всі, хто коли–небудь любили тебе, Бог дав їх тобі, через твоє служіння”.

І я відчув, що почав віддалятися від цього чудового Місця.

І я озирнувся. Я промовив: “Ти не спиш, люба?” Вона все ще спала.

І я подумав: “О Боже! О–о, допоможи мені, о Боже. Ніколи не дозволь мені піти на компроміс ані з одним Словом. Дозволь мені міцно стояти на цьому Слові та проповідувати Його. Мене не турбує, що прийде чи станеться, що там хто робить; скільки там повстане Саулів з синів Кіша, скільки *того, цього чи іншого*. Дозволь мені, Господи, пробиватися до того Місця”. Увесь страх смерті. . .

Я кажу це, з моєю Біблією переді мною, цього ранку. В мене є синочок, йому чотири роки, треба виховувати. В мене дев’ятирічна дівчинка; та підліток, за якого я вдячний, який навернувся до Господньої дороги. Боже, дозволь мені жити, щоб виховувати їх в пересторогах Божих.

Більш того, здавалося, увесь світ волав до мене, дев’яносторічні жінки та чоловіки, та всі. “Якби ти не вирушив, ми не були б Тут”.

І, Боже, дозволь мені продовжувати боротьбу. Але якщо прийде час вмирати, я більш не... Це буде радістю, це буде задоволенням, ввійти — від цієї розпусти та ганьби.

Якби зміг десь зробити квадратний блок на сто мільярдів миль у висоту, і то була б досконала Любов; кожний крок цією стежкою, вона стає все вужчою, аж поки ми дістанемося туди, де ми зараз. Це було б просто лише тінню розпусти, отим слабеньким чимось, що ми можемо усвідомити та відчути, що там десь щось існує. Ми не знаємо, чім Воно є.

О-о, мої дорогі друзі, мої улюблені, мої дорогі в Євангелії, мої народжені діти в Бозі, прислухайтесь до мене, вашого пастора. Ви, я бажаю, щоб був якийсь спосіб, яким я зміг би пояснити це вам. Нема слів; я не міг знайти їх; цього ніде не знайдеш. Але саме за цим останнім подихом знаходиться та найславетніша річ, яку ви будь-коли... Це неможливо пояснити. Ніяким чином. Я просто не зможу цього зробити. Але, що б ти не робив, друже, відклади усе інше, доки ти не одержиш досконала Любов. Дійди до такого моменту, коли ти зможеш любити всіх, кожного ворога, цілковито все.

Ця єдина моя мандрівка Туди зробила мене зовсім іншою людиною. Я вже ніколи, ніколи, ніколи не зможу бути тим самим Братом Брангамом, яким був досі. Чи там літаки розбиваються, чи спалахи блискавок, чи ті шпигуни направляють на мене гвинтівку. Що б там не було, це не має значення. Я продовжуватиму боротьбу,

благодаттю Божою. Тому що я проповідав цю Євангелію кожному створінню та кожній особі, якій міг, переконуючи їх до цієї чудової Країни ось там.

Можливо, це здається жорстким. Можливо, це забере багато сил. Я не знаю, як довго іще. Ми не знаємо, говорячи фізично. Цей. . . Після мого обстеження, тут на днях, він промовив: “В тебе ще двадцять п’ять років повносьйного, доброго життя. Ти міцний”. Це допомогло мені. Але, о-о, це не те. Це не те. Це щось таке в глибині ось *тут*. Ця зіпсованість має зодягнутися у чистість. Ця смертність має зодягнутися у безсмертя.

Можливо, повстануть сини Кіша. Я. . . Щодо всього того доброго, що вони роблять, я не кажу проти цього нічого осудливого, милостиня бідним та добродійність. І, пам’ятаєте, чому ж, Самуїл промовив Саулові: “Ти також пророкуватимеш”. І багато хто з тих мужів є великими, сильними проповідниками, можуть проповідувати Слово подібно арханголам. Але все ж таки це не було Божою волею. Їхнім царем мав бути Бог. Брате, сестро, дозвоь Святому Духові вести тебе.

Схилимо наші голови на хвилинку.

Мені так тоскно й сумно, і я хочу
побачити Ісуса,
Я бажав би почути, як дзвенять ті
дзвіночки,
Це осяє мій шлях та щезнуть всі
страхи;
Господи, дозвоь мені зазирнути за
завісу часу.

Господи, дозволь мені зазирнути за
завісу скорбот та страхів,
Дозволь мені узріти цю сонячну
сяючу країну;
Це підсилить нашу віру та щезнуть
всі страхи;
Господи, дозволь їм зазирнути за
завісу часу.

Я певен, Господи, якби ця невеличка церква, цього ранку, просто змогла зазирнути за цю завісу! Ніяких страждань поміж них; там не могло бути такого. Ніякої хвороби; нічого, крім досконалості. І Це є просто один подих між тут і Там, від старості до юності, від часу до Вічності; від завтрашньої втоми та від вчорашньої скорботи — до теперішнього часу Вічності у досконалості.

Я молю, Боже, щоб Ти поблагословив кожну людину тут, якщо тут є такі, Господи, хто не знає Тебе у такій Любові. І дійсно, Батьку, ніщо не зможе увійти у це святе Місце без саме такої Любові, без цього нового Народження, не будши народженим заново. Святий Дух, Бог є Любов, і ми знаємо, що то є правда. Не має значення, чи ми пересуваємо своєю вірою гори, чи ми чинимо сильні речі, все ж таки, без Цього там, ми ніколи не зможемо дістатися цією великою драбиною туди. Але з Цим, Воно підійме нас вище цих земних клопотів. Я молю, Батьку, щоб Ти поблагословив людей тут.

І нехай кожна людина, що слухала мене, цього

ранку, говорить цю Правду, що Ти є моїм свідком, Господи, так само, як у Самуїла в давнину; “Чи говорив я їм що-небудь Твоїм Іменем, і щоб це не було правдивим?” Вони самі є суддями. І я кажу їм зараз, Господи, що Ти переніс мене до тієї Країни. І Ти знаєш, що це правда.

І тепер, Батьку, якщо там є деякі, що не знають Тебе, нехай це буде та година, коли вони скажуть: “Господи, вклади в мене бажання чинити Твою волю”. Даруй це, Батьку.

І тепер, ви, схиливши ваші голови, чи не піднімете ви ваші руки та чи не промовите: “Молися за мене, Брате Брангаме; Божа воля у мені”.

Отже, поки ви просто там, де ви є, зі справжньою ніжністю, чому б вам просто не сказати до Батька: “Боже, у моєму серці, сьогодні, я відрікаюся від усіх речей цього світу. Я відрікаюся від усього, щоб любити Тебе та служити Тобі, все своє життя. І я бажаю, починаючи з цього дня, віднині, крокувати за Тобою, у кожному місці Писання Твоїї Біблії”? Якщо вас не охрищено Християнським хрищенням — “Я бажаю, Господи”.

“Якщо я ще не прийняв Духа Святого...” Ти знатимеш, коли ти приймеш Його. Він дасть тобі, Він дасть тобі цю певність та Любов, якої ти потребуєш. О-о, можливо, ти робив щось особливе, щось відчував, так, можливо, ти кричав або розмовляв мовами, це все добре. Але якщо цієї Божественної Любові там нема, повірте мені, скажіть: “Господи, створи у моєму серці та в моїй

душі дотик Твого Духа, щоб я міг любити, та шанувати, та мати цю Божественну Любов у своєму серці, сьогодні, яка забере мене до тієї Країни, коли мій останній подих залишить мене”, — поки ми молитимемося. Тепер ви моліться, самі. Моліться по-своєму, як умієте, просіть Бога зробити це для вас.

Я люблю вас. Я люблю вас. Вас, дорогі чоловіки з сивими головами, що сидите там, котрі тяжко працювали та годували маленьких діточок! Вас, бідні старі мами, що виплакали всі сльози з очей! Дозвольте мені запевнити вас, сестро, дорогá, там, за один подих звідси, все зовсім по-іншому. Я вірю, що Це знаходиться просто в цій же кімнаті. Це просто лише певний вимір, в якому ми живемо. Це просто лише зіпсованість, в якій ми живемо зараз.

“Але є бажання у мені, Господи, щоб перебувала Твоя воля”. Ви моліться, поки ми молимося разом.

Побожно, Господи, на підставі Твого Слова та Твого Святого Духа, ми такі раді нині, що знаємо, звідки прийшло наше народження. Ми такі щасливі, що нас було народжено “не з пожадливості чоловіка, ані з пожадливості тіла, але з волі Божої”.

І ми молимо сьогодні, Батьку, щоб оці, хто тепер благають про вибачальну благодать, щоб Твій Дух виконав цю роботу, Господи. Щодо мене, то мені ніяк не виконати цього; я лише людина, іще один син Кіша. Але ми потребуємо Тебе, Святого Духа.

Боже, нехай я буду як Самуїл, той, хто каже Правду цього Слова. І Ти підтверджував Це, досі, і я вірю, що Ти продовжуватимеш далі, поки я залишатимуся вірним Тобі.

Нехай усі вони тепер приймуть Вічне Життя, Батьку. Нехай цей день ніколи не покине їх. В ту годину, коли вони повинні будуть залишити цей світ, нехай те, що я тільки-но розповів їм, відкриється в дійсності. І коли ми сидимо тут, смертні, сьогодні, дивимосся на наш годинник, думаємо про свій обід, про завтрашню роботу, про ці клопоти та тягарі життя — Тоді їх вже не буде. Все це зникне геть. Там не буде ніяких клопотів; і лише одна велична радість Вічності. Даруй їм саме таке Життя, Батьку, кожному. І нехай. . .

Я прохаю в Тебе це, Батьку, щоб кожна людина, що присутня тут цього ранку, що чула, як я розповідав це видіння, нехай я зустріну кожного з них на тому іншому боці; хоч тут, можливо, є такі чоловіки, що не згодні зі мною, та й жінки також. Але, Батьку, ні в якому разі не дозволь, щоб це стало нам на перешкоді. Нехай ми зустрінемо їх Там, і вони бігтимуть, також, і ми обійматимемо один одного, вигукуючи: “Наш любий брате”. Нехай це буде саме так, як це було виявлено Там, Господи, для кожного, всі, кого я люблю, та всі, хто любить мене. Я молю, щоб це було саме так, Господи. І я люблю їх усіх. Нехай вони з’являться, Батьку. Я пропоную їм зараз Вічне Життя. Нехай вони виконають свою частку — прийняти Його. Бо я прохаю це в Ім’я Ісуса. Амінь.

У нас є ще декілька хвилин, щоб помолитися за хворих. Я бачу, тут є маленька хвора дівчинка та жінка на колясці.

Тепер, до моїх любих братів, сестер, будь ласка, не зрозумійте мене неправильно. Я—я не знаю, що сталося. Я не знаю, що сталося. Але, Боже, коли я помру, дозволь мені повернутися Туди. Просто дозволь мені відправитися до того Місця — туди, де я хочу бути, де б це не було. Я не намагаюся бути Павлом, що був узятий до третього неба. Я не кажу так. Я вірю, що Він просто намагався підбадьорити мене, намагався дати мені дещо таке, щоб підштовхнути мене, у моєму новому служінні, що надходить.

(Уривок з проповіді *Знехтуваний Цар*, 15 травня 1960 року.)

Український переклад опубліковано у 2004 році.

©2004 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761, ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O.Box 950, Jeffersonville, Indiana, 47131 U.S.A.

Повідомлення про авторське право

Усі права застережено. Дозволяється роздрукування цієї книги на домашньому принтері задля особистого користування чи безкоштовної передачі іншій людині в якості засобу поширення Євангелії Ісуса Христа. Продаж цієї книги, а також тиражування у великих обсягах, розміщення на сайтах у мережі Інтернет, внесення до пошукових систем, переклад на інші мови чи використання для оформлення прохань про надання матеріальної допомоги без окремого письмового дозволу з боку видавництва “Voice Of God Recordings” є забороненим.

За додатковою інформацією чи для замовлення інших матеріалів звертайтеся за наступною адресою:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org